

Излишно е да кажа тукъ, какви бѣха нашитѣ благодарения къмъ тоя исторически сега руски публицистъ.

XIV.

У И. С. Аксакова.

Отъ Каткова ние отидохме часа на 8 вечерята при другъ знаменитъ русецъ, при единъ славянски великанъ по разумъ и по сърдце, при приснопаметния Иванъ Сергеѣвичъ Аксаковъ. Ние дължихме това посѣщение на свѣтлия и доблестния въ онова врѣме знаменосецъ въ Москва, та че и въ цѣла Русия, на славянската идея, — на искренния и усърдния приятелъ на славянския и православния български народъ, на неуморимия и самоотвержения ратникъ, и съ перо и съ слово, за политическото възкръсване на тозъ народъ; дължихме ние това посѣщение на този великъ руски човѣколюбецъ, на тозъ руски отличенъ писателъ и първостепененъ публицистъ, на тоя пламенъ славянофилъ и българофилъ, не само като български делегати, които не можаха да минатъ прѣзъ Москва, безъ да идатъ се поклонятъ на руския въ Русия Гладстонъ по българскитѣ работи, дори и нѣщо повече, но и като прости синове на народа си, като прости смъртни, за които човѣщината не е гола дума. Аксаковъ, който бѣше извѣстенъ за нашето отиване при него, ни посрѣщна и прие като отколѣ познати гости и приятели. Той не ни остави да му кажемъ нито една дума отъ благодарностъ или нѣщо подобно“. Дѣлото е славянско, дѣлото е християнско — православно, и всички сме длъжни да изпълнимъ въ тоя случай длъжността си кой както може“; съ тия думи ни посрѣщна той. „Колкото за българския народъ, къмъ когото храня искрення любовъ, продължи той, — азъ мога да ви увѣря, че за неговото